

ГАР, ВАТАН, ДИПРО ТУ МЕХОХӢ, ФИДО СОЗАМ БА ЧОН!

“Мо бо чавонони созандаи худ ифтихор мекунем, чунки чавонони даврони сохибистиклолии Ватанамон имрӯз бо нангу номуси миллӣ, ташаббусҳои шоиста ва эҳсоси баланди ватандорӣ дар рушди Тоҷикистони азиз ҳиссаи арзишманд мегузоранд ва ба Модар-Ватани худ содикона хизмат мекунанд”.

Эмомалӣ Раҳмон

Ин нуктаҳо ҳисси баланди масъулиятшиносӣ, худшиносиву худогоҳӣ, руҳияи озодингоҳӣ, ватанпарастӣ, ифтихори миллии чавонони саодатманди диёрро баланд бардошта, бори дигар водор месозад, то ба кадрӣ неъматҳои бебаҳо, ба мисли Истиклоли давлатӣ, Ваҳдати миллӣ, Ватани ободу ором ва арзишҳои фарҳангии ҳеш бирасем.

Харчанд ки то даврони истиклолият, баҳусус, дар даҳсолаи охири мавҷудияти давлати шуравӣ, яъне дар солҳои 80-уми асри ХХ, шоирону нависандагони тоҷик бо эҳсоси баланду завқи маҳсус оид ба мавзӯҳои алоқаманд ба миллату худшиносии миллӣ ва ҳештандориву ватандорӣ, эҳтиром аз таърихи гузаштаи миллат асарҳои хубе рӯи саҳфа оварда буданд, аммо ин мавзӯ дар даврони пас аз истиклолият ба нуктаи баландтарин такмили худ расид. Барои он ки ҳисси ватандӯстиву ватанпарвариро тасаввур кунем, аз ватанпарварони музаффарӣ чун Темурмалик ва Ҳабиб Юсуфӣ ёдовар мешавем. Дар таърих сабт шудааст, ки вақте ҳасади қаҳрамони халқи тоҷик Темурмаликро пайдо мекунанд, аз бари ӯ як каф хок ва коғазпорае меёбанд. Дар он чунин мисраҳо сабт будаанд: “Атри кафан зи хоки Ватан кардам орзу, во ҳасрато, ки орзу мебарам ба хок”. Чунин рафтору кирдори қаҳрамони Ватан метавонад боз садҳо нафаронро ҳамчун ҳимоятгару дӯстдори Ватан тарбия кунад. Шоирӣ оташнафас ва таронасарои Ватан Ҳабиб Юсуфӣ бо шеърҳои пурманзум меҳри ватандӯстиро исбот кардааст.

Гар, Ватан, дилпро ту мехохӢ, фидо созам ба чон,

Дил барои мехри ту, эй мехри ман, бошад макон.

Мехри Ватан, албатта, барои ҳар инсони соҳибдиле аз ишки зодгоҳ ва муҳаббат бар он сарзамине, ки дар он ҷо ҷашм ба олами ҳастӣ овардааст, оғоз меёбад. Ватан барои ҳар яки мо ҳонаи умеду орзуҳо ва бахшандаи бахту саодат мебошад. Бинобар ин, мо бояд дар замири ҷавонӣ ва шуури онҳо мехру муҳаббат ба Ватан, ифтихори ватандӯстӣ, ишки ватанро парвариш намоем.

Гар дар ин дунё нишоти зиндагӣ кимати умр аст,

Кимати ман бе Ватан бекимат аст.

Чонсупорӣ баҳри тақдири азал гар химмат аст,

Химмати ман бе Ватан беҳиммат аст,

Химмати беҳимматӣ бар одаме гар хикмат аст,

Хикмати ман бе Ватан беҳикмат аст.

Яъне кадрӯ киммату баҳову ҳубии умр агар шодиву сурур бошад, бе Ватан умри мо кимат надорад, шодиву сурур ва ҳузур надорад.

Хулоса, аксар шоирони муосири мо шукронаи замон ва Ватан намуда, мекӯшанд, ки бо тасвир ва навоарӣ зебоиву гуворой ва мукаддасу азиз будани Ватанро тараннум намоянд. Агар ба байтҳои боло эътибор диҳем, дар ҳамааш моҳияти якранг чун фарзанди содики кишвар барои Ватан чон фидо кардан, Ватанро азиз доништан шиори мо ҷавонон ҳаст.

Фирӯз АРАБЗОДА, муаллими калони кафедраи забонҳои хориҷии Академияи идоракунии давлатии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон

Бознашр аз саҳифаи Академияи идоракунии давлатии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон дар facebook